

Kendelse af 17. maj 1993. 92-57.592.

Der fandtes ikke i aktieselskabslovens § 1 (anpartsselskabslovens § 1) sammenholdt med § 54 (anpartsselskabslovens § 36) eller andre bestemmelser i lovgivningen at være grundlag for Erhvervs- og Selskabsstyrelsen til at stille krav om, at den kontante indskudskapital i skuffeselskaber skal forrentes på normale vilkår til fordel for selskaberne, og at overskydende beløb efter dækning af udgifter til revision m.v. også er til selskabernes rådighed.

Ankenævnet havde ikke grundlag for at tage stilling til krav om kapitalens tilstedeværelse i skuffeselskaber fra stiftelsen til salget, da afgørelsen herom efter sit materielle indhold var identisk med en af Industriministeriet accepteret afgørelse fra 1984.

Aktieselskabslovens §§ 1, 54, 156 a og 159 b. Anpartsselskabslovens §§ 1, 36,

126 a og 129 b.

(Morten Iversen, Kirsten Levinsen, Peter Erling Nielsen, Eskil Trolle og Niels Larsen)

Advokat K, København, har i skrivelse af 2. oktober 1992 klaget over, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen den 9. september 1992 (j.nr. 92-16.190) har meddelt klager, at skuffeselskaber for fremtiden kun vil kunne registreres, såfremt der med anmeldelsen følger en af selskabets stiftere eller ledelse underskrevet erklæring om, at indskudskapitalen er anbragt til normal forrentning, og at overskydende beløb efter dækning af udgifter til revision m.v. er til selskabets rådighed. Endvidere har advokat K i en supplerende skrivelse af 22. december 1992 klaget ovet, at styrelsen uden fornøden lovhjemmel kræver dokumentation for kapitalens indbetaling i form af, at et pengeinstitut skal erklære, at kapitalen på ethvert tidspunkt henstår til selskabets frie disposition uden begrænsninger eller forbehold af nogen art i form af pantsætninger o.lign. i tiden fra stiftelsen og indtil salget af selskabet.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens skrivelser af 16. marts 1992, 5. maj 1992 og 9. september 1992, der vedrører spørgsmålet om dokumentation for selskabskapitalernes tilstedeværelse og forrentning heraf til salget af selskaberne (skuffeselskaberne).

På baggrund af de ændrede kapitalkrav i selskabslovgivningen ifølge lov nr. 886 af 21. december 1991 iværksatte Erhvervs- og Selskabsstyrelsen den 16. marts 1992 en undersøgelse af, hvorvidt de såkaldte skuffeselskaber opfylder de af styrelsen i henhold til praksis stillede krav om indbetaling af kapitalen m.v. Til de anmeldere der på dette tidspunkt havde anmeldt sådanne selskaber skrev styrelsen - herunder til klageren - den 16. marts 1992:

"... anmodes De om at indsende dokumentation for, at selskabskapitalen fra anmeldelsestidspunktet har henstået og stadig indtil salg henstår på en konto lydende på selskabets navn.

Dokumentation bedes indsendt i form af et af et pengeinstitut bekræftet kontoudtog for hvert enkelt af de selskaber, der er anmeldt til styrelsen. Pengeinstitutet skal blot erklære, at kapitalen til ethvert tidspunkt henstår til selskabets umiddelbare og frie disposition uden begrænsninger eller forbehold af nogen art i form af pantsætning o.lign., i tiden fra stiftelsen og indtil salget af selskabet.

For selskaber anmeldt til styrelsen til og med den 6. december 1991 har det været almindeligt accepteret, at udgifter til administration, revision m.v. har været lig med forrentningen af selskabskapitalen. Denne forudsætning er med de forhøjede kapitalkrav ikke længere umiddelbart acceptabel, hvorfor De bedes anføre, hvorledes den indskudte kapital forrentes i de enkelte selskaber.

..."

Den 30. marts 1992 indsendte klageren den ønskede dokumentation for så vidt angik selskabskapitalen. Med hensyn til spørgsmålet om forrentning af den indskudte kapital svarede klager, at selskabskapitalerne ikke blev forrentet i de enkelte selskaber, men at det var aftalt med banken, at forrentningen skete i skuffeselskabernes moderselskab, der stod som stifter af de enkelte selskaber, hvorved der indgik samme rentebeløb til koncernen, som hvis forrentningen skete i de enkelte datterselskaber. Hvis forrentningen skete i de enkelte selskaber (skuffeselskaber), ville dette være "uforsvarlig formueadministration", idet koncernen derved ville blive beskattet to gange af renterne af skuffeselskabskapitalen.

I forbindelse med tilsendelse af registreringsbevis for de anmeldte skuffeselskaber, skrev styrelsen den 5. maj 1992 til klager:

"... skal styrelsen meddele, at praksis fra d.d. vedrørende opfyldelse af dokumentationskrav i forbindelse med stiftelse af skuffeselskaber kun kan ske ved indsendelse af bankkontoudtog/bankerklæring. Erklæringen skal indeholde oplysning om, at kapitalen henstår på en konto lydende på selskabets navn til selskabets umiddelbare og fri disposition uden begrænsninger eller forbehold af nogen art i form af pantsætninger og lignende i tiden fra stiftelsen og indtil salget af selskaberne.

Yderligere kan oplyses, at styrelsen fortsætter sine overvejelser, for så vidt angår spørgsmålet om forrentning af den indskudte kapital. Styrelsen er dog på nuværende tidspunkt af den opfattelse, at man fremover vil stille krav om, at der på de enkelte skuffeselskabskonti skal ske en forrentning af kapitalen. Selskabslovene omfatter erhvervsdrivende selskaber, hvor ledelsen af selskabet har en pligt til at sørge for en forsvarlig formueforvaltning, herunder også at sørge for aktivernes forsvarlige anbringelse, jf. aktieselskabslovens § 54 og anpartsselskabslovens § 36.

Denne forretning skal ske på de enkelte skuffeselskabskonti og kan således ikke ske ved etablering af en koncernkonstruktion, hvor det samlede rentebeløb tilskrives moderselskabets konto.

Styrelsen er af den opfattelse, at lovens regler om koncerner tager sigte på et mere varigt økonomisk forhold mellem moder og datterselskaber, hvilket der ikke er tale om ved skuffeselskabskoncernkonstruktioner, idet de oprettes udelukkende med henblik på et hurtigt salg.

De vil snarest modtage styrelsens afgørelse vedrørende rentespørgsmålet."

I den afgørelse fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen af 9. september 1992, der har givet anledning til klagen, og som henviser til styrelsens skrivelser af 16. marts og 5. maj 1992, skrev styrelsen til klager:

"...

Det er en forudsætning for, at en virksomhed kan registreres som aktie- eller anpartsselskab, at den er erhvervsdrivende, det vil sige udøve en erhvervsmæssig aktivitet. For selskaber, der som skuffeselskaber udelukkende har en indskudskapital til sin rådighed, indebærer bl.a. kravet i aktieselskabslovens § 54, stk. 3 og anpartsselskabslovens § 36, stk. 2, at formueforvaltningen skal foregå på betryggende måde.

Efter Erhvervs- og Selskabsstyrelsens opfattelse følger det heraf, at det er selskabsledelsens pligt og ansvar at sikre sig, at den kontant indskudte selskabskapital placeres på en sådan måde, at denne på forsvarlig vis forrentes til fordel for selskabet, og at overskydende beløb efter dækning af udgifter til revision m.v. også er til selskabets rådighed.

Selskaber af denne art må fremover i forbindelse med anmeldelsen til styrelsen indsende dokumentation for kapitalens tilstedeværelse, tillige med erklæring om, at den kontante indskudskapital er således anbragt, at den forrentes på normale vilkår til fordel for selskabet, og at overskydende beløb efter dækning af udgifter til revision m.v. også er til selskabets rådighed.

Erklæringen må underskrives af selskabets stiftere og dets ledelse.

Styrelsen skal for god ordens skyld minde om, at dokumentationen for kapitalens indberetning skal opfylde følgende betingelser:

Pengeinstituttet skal erklære, at kapitalen til ethvert tidspunkt henstår til selskabets umiddelbare og frie disposition uden begrænsninger eller forbehold af nogen art i form af pantsætninger o.lign. i tiden fra stiftelsen og indtil salget af selskabet. "

Den 21. september 1992 meddelte styrelsen som svar på en forespørgsel fra klageren af 17. september 1992, at Industriministeriets Erhvervsankenævn er klageinstans for afgørelser truffet af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen og at klagefristen er 4 uger. Ingen af styrelsens skrivelser indeholder klagevejledning.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens synspunkter til støtte for skrivelserne af 16. marts, 5. maj og 9. september 1992. Styrelsens redegørelse af 26. november 1992.

I den af Erhvervsankenævnet indhentede redegørelse af 26. november 1992 fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har styrelsen om sin begrundelse for afgørelserne anført:

"...

Det er en forudsætning for, at en virksomhed kan registreres som et aktie- eller anpartsselskab, at den er erhvervsdrivende, det vil sige udøver en erhvervsmæssig aktivitet jf. Aktieselskabslovens § 1 (anpartsselskabslovens § 1).

Selskabslovene indeholder diverse regler om sikring af selskabskapitalens tilstedeværelse ved et selskabs stiftelse. Virksomhedsstart via et skuffeselskab er ikke reguleret i selskabslovene.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen er bekendt med, at der er et vist behov for at stifte såkaldte "skuffeselskaber", som oprettes og stiftes udelukkende med salg for øje. Men netop skuffeselskabskonstruktionens særlige karakter har gjort at styrelsen igennem mange år, har stillet særlige krav til sikring af skuffeselskabers kapital. Det er styrelsens opfattelse, at indskudskapitalen i et skuffeselskab skal indestå på selskabets konto fra stiftelsestidspunktet til salg af selskabet finder sted, og virksomhed påbegyndes. Styrelsens praksis har været beskrevet i Advokaten nr. 22 den 23. november 1983 samt i UFR særtryk den 8. december 1990 side 465.

Herudover må disse selskaber som andre selskaber opfylde lovens krav. At skuffeselskabet forud for tidspunktet, hvor overdragelse finder sted, ikke har drevet anden erhvervsmæssig virksomhed end besiddelsen og forrentningen af den indskudte kapital, indicerer ikke, at selskabet ikke i denne henseende skulle være erhvervsdrivende i selskabslovens forstand. Selskaberne adskiller sig ikke her fra andre selskaber, hvis eneste erhvervsmæssige aktivitet er kapital-forvaltning. Lov om skattefri virksomhedsomdannelse § 1, stk. 2 er udelukkende en regel, der tager sigt på de skattemæssige forhold. Reglen har ingen selskabsretlig relevans.

Som påpeget af klageren regulerer aktieselskabslovens § 54, stk. 3 og anpartsselskabslovens § 36, stk. 2 kompetencen mellem bestyrelsen og direktionen. Herudover er det i bestemmelsen fastsat, hvilke pligter der påhviler bestyrelsen og direktionen, herunder at der skal ske en formueforvaltning. Ifølge 1969-betænkning nr. 540 af 1969 (s. 103) medfører dette, at bestyrelsens og direktionens pligt med hensyn til formueforvaltningen ikke blot er at konstatere aktivernes tilstedeværelse, men efter lovens ord også omfatter deres ansvarlige anbringelse. Med andre ord skal ledelsen også påse, at et selskabs egeninteresse tilgodeses.

Da skuffeselskaber udelukkende har en indskudskapital til sin rådighed, indebærer bl.a. kravet i aktieselskabslovens § 54, stk. 3 og anpartsselskabslovens § 36, stk. 2, at formueforvaltningen skal foregå på betryggende måde.

Efter styrelsen opfattelse følger det heraf, at det er selskabsledelsens pligt og ansvar at sikre sig, at den kontant indskudte selskabskapital placeres på en sådan måde, at denne på forsvarlig vis forrentes til fordel for selskabet, og at overskydende beløb efter dækning af udgifter til revision m.v. også er til selskabets rådighed.

Styrelsen har derfor med hjemmel i aktieselskabslovens § 156a og anpartsselskabslovens § 126a anmodet samtlige stiftere af skuffeselskaber om fremover i forbindelse med indsendelse af anmeldelse at indsende erklæring om, at den kontante indskudskapital er anbragt således, at den forrentes på normale vilkår til fordel for selskabet, og at overskydende beløb efter dækning af udgifter til revision m.v. også er til selskabets rådighed.

Styrelsen har herved kun taget stilling til, at selskabets ledelse skal sørge for, at der sker en formueforvaltning af selskabskapitalen, og at denne sker på betryggende og forsvarlig måde.

Styrelsen har således ikke taget stilling til, hvor stor en forrentning ud over normal forrentning det enkelte selskab kan opnå. Dette er en forretningsmæssig disposition, som udelukkende er selskabsledelsens ansvar.

På baggrund af skuffeselskabers særegne karakter, nemlig at de oprettes udelukkende med et hurtigt salg for øje, er styrelsen af den opfattelse, at der er en særlig pligt til at konstatere, at selskabslovene overholdes, både for så vidt angår, at selskabskapitalen reelt er tilstede i de enkelte selskaber, samt at der sker en formueforvaltning af kapitalen, indtil salget af selskaberne finder sted.

Derfor er styrelsen også af den opfattelse, at lovens regler om koncerner ikke finder anvendelse, for så vidt angår skuffeselskaber. Disse regler tager sigte på et varigt økonomisk forhold mellem moder- og datterselskaber, hvilket der ikke er tale om ved skuffeselskabskonstruktioner, idet som før nævnt, disse udelukkende oprettes med henblik på et hurtigt salg. Efter årsregnskabslovens terminologi kan de pågældende aktier/anpartar kun optages i stifterselskabets regnskab som omsætningsaktiver.

Styrelsen kan i den forbindelse henvise til Industriministeriets skrivelse af 21. august 1980 ..., hvor Industriministeriet har givet Erhvervs- og Selskabsstyrelsen medhold i en klagesag omkring koncernkonstruktioner ved stiftelse af skuffeselskaber. Ministeriet udtalte, at det ikke er i overensstemmelse med selskabslovenes krav om intentionerne bag loven at stifte en kæde af selskaber på et og samme kapitalgrundlag. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har administreret efter denne opfattelse siden 1980.

Oprettelse af et moderselskab (stifterselskab) som tegner selskabskapitalen i de nystiftede skuffeselskaber 100%, og hvor selskabskapitalen i de nyoprettede selskaber overføres fra moderselskabet til datterselskaber (skuffeselskaber) er derimod i overensstemmelse med selskabslovene og styrelsens praksis. Forrentningen af selskabskapitalen må herefter ske i de enkelte skuffeselskaber (datterselskaber), og det indvundne provenue må tilgå selskabet og være til rådighed for dette, indtil selskabet sælges.

Det bemærkes, at folketingets ombudsmand i skrivelse af 11. oktober 1990 har givet Erhvervs- og Selskabsstyrelsen medhold i, at det ikke er i strid med lighedsgrundsætningen at foretage en prioritering af sin sagsbehandling. Dette gælder såvel mellem forskellige sagstyper (f.eks. skuffeselskaber) som inden for den enkelte sagstype.

For så vidt angår skuffeselskaber, er det styrelsens praksis at prioritere andre konkrete sager forud for registreringen af skuffeselskaber. Ekspeditionstiden for skuffeselskaber vil i særlig grad afhænge af arbejdsmængden i styrelsen.

Opmærksomheden henledes på, at til trods for har det i praksis vist sig, at en del skuffeselskabstiftere allerede har indrettet sig på styrelsens nye praksis vedrørende forrentning,..."

Den indgivne klage af 2. oktober 1992 suppleret i skrivelser af 22. december 1992 og 11. januar 1993.

Advokat K har i klageskrivelsen af 2. oktober 1992, suppleret i skrivelser af 22. december 1992 og 11. januar 1993, anmodet ankenævnet om at kende styrelsens afgørelse af 9. september 1992 uberettiget.

Med hensyn til Erhvervs- og Selskabsstyrelsens henvisning til kravet om dokumentation for kapitalens tilstedeværelse har klageren gjort gældende, at selvom han for så vidt er enig i, at det bør være, som styrelsen har bestemt, finder klageren dog, at styrelsen ikke har den fornødne lovhjemmel til at kræve dokumentation for, at kapitalen i skuffeselskaber skal indestå kontant til salget, og slet ikke til at kræve dokumentation for dette ved selskabernes stiftelse. I forbindelse med stiftelse af aktie- eller anpartsselskaber ophører Erhvervs- og Selskabsstyrelsens kompetence ved registreringen, og kompetencen er efter selskabslovene begrænset til prøvelse af, hvorvidt betingelserne for en registrering er tilstede på registreringstidspunktet. Når klageren ikke tidligere har protesteret mod styrelsens stigende krav til dokumentation for kapitalens tilstedeværelse, er dette kun udtryk for, at klager, længe før styrelsen stillede de pågældende krav, har stiftet selskaberne i overensstemmelse med kravene. Efter klagerens opfattelse er det iøvrigt uafklaret, efter hvilke kriterier Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ved registrering af et nystiftet selskab vil afgøre, om dette er et skuffeselskab eller ej.

Med hensyn til styrelsens krav om forretning af indskudskapitalen, bl.a. med henvisning til aktieselskabslovens § 54, stk. 3, og anpartsselskabslovens § 36, stk. 2, om forsvarlig formueforvaltning, har klageren anført, at spørgsmålet om forsvarlig formueforvaltning kun kan påberåbes af aktionærer, anpartshavere, kreditorer eller andre, der har en retlig økonomisk interesse i forsvarlig formueforvaltning. Der er ingen holdepunkter for at antage, at lovgiver har villet tillægge Erhvervs- og Selskabsstyrelsen en slags tilsyn med, hvorledes ledelsen skal forvalte selskabets formue efter stiftelsen. De nævnte paragraffer er da også placeret i lovens kapitel 9, der vedrører "selskabets ledelse", og naturligt derfor kun omhandler forpligtelser for ledelsen og kun kan påberåbes af dem, der måtte have en retlig interesse i at gøre uforsvarlig formueforvaltning gældende. Det bestrides iøvrigt, at der ved manglende forretning er tale om uforsvarlig formueforvaltning. Forsvarlig formueadministration er ikke nødvendigvis udtryk for, at kapitalen skal forrentes. Der er intet i selskabslovene, der hindrer, at et selskabs kontante kapital kan henlægges i selskabets pengeskab, hvis ledelsen mener, at dette er mere forsvarligt end at anbringe dem i en bank. Hjemmelen til forrentningskravet kan heller ikke findes i aktieselskabslovens § 156 a og anpartsselskabslovens § 126 a. Herom har klageren henvist til den kommenterede udgave af aktieselskabsloven og anpartsselskabsloven, hvoraf det netop fremgår, at reglerne ikke indeholder hjemmel for styrelsen til at kræve oplysninger med det sigte at foretage en bedømmelse af de bag anmeldelsen liggende dispositioners hensigtsmæssighed eller forretningsmæssige forsvarlighed. Det fremgår endvidere af lovmotiverne til de to bestemmelser - betænkning nr. 362 af 1964 side 192, at "ligesom efter den gældende lov skal aktieselskabs-registeret (nu Erhvervs- og Selskabsstyrelsen) efter udkastet principielt være en registreringsmyndighed og ikke nogen kontrollerende og tilsynsførende myndighed af samme art som f.eks. Forsikringsrådet og Tilsynet med Banker og Sparekasser. I modsætning til sådanne andre myndigheder skal aktieselskabs-registeret ikke udøve nogen kontrol med de ansvarlige selskabsorganers ledelse." Videre fremgår det af betænkningen at "ansvaret for, at selskabernes virksomhed drives på forsvarlig måde, skal som hidtil alene påhvile selskabernes ledelse. Som registreringsmyndighed har aktieselskabs-registeret til opgave at registrere og bekendtgøre de anmeldelser". Af betænkningen side 75 fremgår det at "... aktieselskabs-registeret alene er en registreringsmyndighed, som hverken har til opgave eller har midler til at føre tilsyn med, at aktieselskaber stiftes eller drives på forsvarlig måde...". Den senere betænkning nr. 540 fra 1969 henviser s. 181 til, at udkastets bestemmelser om anmeldelser og

disses registrering i alt væsentligt er i overensstemmelse med de tilsvarende bestemmelser i 1964 udkastet, der er citeret. Også af skattemæssige og administrationsmæssige grunde som hensynet til erhvervslivets ønsker om faste priser på skuffeselskaber er det mest hensigtsmæssigt, at skuffeselskabskapitalen ikke forrentes, og dette skøn har styrelsen således ingen hjemmel til at blande sig i. Der er intet til hinder for, at forrentningen kan foregå i det stiftende moderselskab, og der er intet der indikerer, at koncernregnskaber ikke omfatter alle former for koncerner, hvad enten datterselskabets aktier eller anparter er opført som omsætningsaktiver eller anlægsaktiver.

Med hensyn til styrelsen udtalelse i afgørelsen af 9. september 1992 om at det er en forudsætning, for at en virksomhed kan registreres som aktie- eller anpartsselskab, at den er erhvervsdrivende, og at dette kan begrunde kravet om forrentning, hvor forrentningen er lig den erhvervmæssige aktivitet, har klageren henvist til loven om skattefri virksomhedsomdannelse (lov nr. 264 af 8. juni 1983). Efter den nævnte lovs § 1, stk. 2, fremgår det, at "hvis omdannelsen sker ved overdragelse til et selskab, der allerede er registreret, er det en betingelse, at selskabet ikke forud for tidspunktet, hvor overdragelsen finder sted, har drevet erhvervmæssig virksomhed....". Med henvisning hertil har klager svært ved se, hvorledes disse to lovregler kan forenes, medmindre lov om skattefri virksomhedsomdannelse er udtryk for lex specialis, således at lovgiver har tilsigtet at fravige aktieselskabslovens § 1, for så vidt angår skuffeselskaber. Hvordan skulle færdigregistrerede aktie- eller anpartsselskaber ellers kunne anvendes til skattefri virksomhedsomdannelse. Det er derfor forkert, når styrelsen anfører i sin redegørelse, at reglen i virksomhedsomdannelsesloven ingen selskabsretlig relevans har. At den nævnte lov har selskabsretlig relevans støttes efter klagerens opfattelse da også af professor Bernhard Gomard i "Aktieselskaber og Anpartsselskaber", 2. udgave, pagina 102, note 38.

Ankenævnet skal udtale:

Efter aktieselskabslovens § 156 a (anpartsselskabslovens § 126 a) kan Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ved anmeldelse til registrering eller senere i alle for styrelsen foreliggende forhold af selskabsretlig karakter afkræve et selskab sådanne oplysninger, som er nødvendige for at kunne konstatere om lovgivningen, herunder selskabslovene og selskabets vedtægter er overholdt. Af forarbejderne til aktieselskabsloven, herunder § 156 a, der oprindeligt blev optaget i loven i 1973 som § 155, stk. 6, fremgår bl.a., at styrelsens karakter af registreringsmyndighed ikke ændres herved. Bestemmelsen indeholder således ikke selvstændig hjemmel for styrelsen til at stille andre materielle krav til selskaberne end sådanne, der følger af lovgivningen iøvrigt eller af vedtægterne, ligesom ansvaret for at selskaberne drives på forsvarlig måde fortsat alene påhviler selskabets ledelse.

Idet bemærkes, at der ikke for de selskaber, der er omfattet af sagen, gælder særlige regler efter lovgivningen, findes der herefter ikke med udgangspunkt i aktieselskabslovens § 1 (anpartsselskabslovens § 1) sammenholdt med § 54 (anpartsselskabslovens § 36) eller andre bestemmelser i lovgivningen at være grundlag for styrelsen til at stille kravet i den påklagede afgørelse af 9. september 1992 om, at den kontante indskudskapital skal forrentes på normale vilkår til fordel for selskabet, og at overskydende beløb efter dækning af udgifter til revision m.v. også er til selskabets rådighed.

For så vidt angår kravet om kapitalens tilstedeværelse bemærkes, at det daværende aktieselskabsregister med Industriministeriets accept allerede i 1984 traf afgørelse om, at selskabskapitalen i hvert enkelt selskab fra stiftelsen og indtil salget af aktierne/anparterne skal

henstå kontant på bankkonto lydende på selskabets navn til det pågældende selskabs frie disposition uden begrænsninger i form af pantsætning eller lignende. Da henvisningen i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens skrivelse af 9. september 1992 til kravet om kapitalens tilstedeværelse efter sit materielle indhold er identisk med afgørelsen fra 1984, har ankenævnet ikke grundlag for nu at tage dette spørgsmål under påkendelse, jf. bl.a. aktieselskabslovens § 159 b (anpartsselskabslovens § 129 b), idet dette spørgsmål herefter alene henhører under domstolene.

Herefter ophæver ankenævnet Erhvervs- og Selskabsstyrelsens afgørelse af 9. september 1992 for så vidt angår kravet om forrentning.